

se, der strider i den Grad mod denne Lovs Aand; og det forekommer mig da, at vi ogsaa i denne Anskuelse ser et Bevis paa, hvor langt den tyske Kvindebevægelse maa staa tilbage for vor hjemlige i Mødenhed og sund Ligevægt, naar den ovenikøbet kan gribe til en saa fortvivlet Løsning som — jeg citerer atter Fru Wilckens — »at overskære den økonomiske Navlestræng, som forbinder Faderen med Moder og Barn, for at alle Kvinder kan blive lige«. — Blot Tanken om en saadan Operation faar det til at løbe den besindige Læser koldt ned ad Ryggen, og man maa uvilkaarlig mindes Holbergs berømte Ord om Patienten, som døde, »men Feberen forlod ham ganske, thi det var os kun om at gøre den at fordrive.« Den foreslaaede Navlestrængskur forekommer i det mindste mig saa skrækkelig, at jeg synes, Feberen vilde have været at foretrække; og jeg kan ikke noksom prise vore hjemlige doktores, at de ogsaa havde en Tanke tilovers for Patientens Liv. Og jeg ved ikke noget bedre at ønske de tyske Kvinder end, at deres Lovgivere engang maa udvise lige saa megen sund Sans som vore, da de gav os gifte Kvinder den kommunale Valgret og Valgbarhed som en sen men billig Anerkendelse af vort hjemlige Arbejdes Betydning for Slægt og Samfund og saaledes uden Vanskelighed løste Spørgsmaalet om gifte og ugifte Kvinders borgerlige Ligestilling.

Men tilbage til Dansk Kvindesamfunds Virken og Formaal. Som alle levende Væsener har ogsaa Dansk Kvindesamfund haft sin Ungdomstid, og som bekendt er det Ungdommens kæreste Beskæftigelse at drøfte Problemer og vifte med Idealer. For Dansk Kvindesamfund faldt denne Ungdom lidt over Midten af Firserne. Bjørnson havde paa Kvindernes Vegne kastet sin »Handske« til de letlevende Mænd, og Kvinder indenfor Dansk Kvindesamfund fæstede med Begejstring Hand-

sken paa deres Banner og skrev paa Flagdugen: »Det sædelige Lighedskrav«. —

Bestyrtelse greb alle Sind, Kvindernes ikke mindst. De gamle følte sig forargede, de unge følte sig nærmest lidt flove paa deres krigerske Søstres Vegne, og Fler-tallet af Mænd morede sig kostelig. Jeg tror i det hele ikke Tiden dengang var moden til at forstaa Rækkevidden af det Krav, Dansk Kvindesamfund gjorde til sit, og jeg tvivler om, at Dansk Kvindesamfund selv forstod det, thi — som Dr. Brandes skeptisk skrev: »For at den Lighed, Handskekvinderne tilstræbte, kunde tænkes naaet, maatte begge Køns indre og ydre Liv her i Norden, saavel deres Følelser som deres Vaner og Vedtægter have undergaaet en betydelig Forandring.«

Ingen, ikke engang Kvindesagskvinderne selv, drømte dengang om de Undere i Retning af Kønnenes Ligestilling, som nu fast daglig foregaar for vore Øjne og gør det tænkeligt, at, ligesom det 19. Aarhundrede gav Dr. Brandes Ret, saaledes vil engang det tyvende Aarhundrede give Handskekvinderne Ret. Det synes i al Fald i Øjeblikket, som om Kønnene er ved at bytte Roller. (Fortsættes.)

Gift Kvindes Navn.

I Tilslutning til Artiklerne i de sidste Nr. af »Kvinden og Samfundet« om gifte Kvinders Navn, er der endnu Anledning til at se, hvorledes Spørgsmaalet stiller sig rent juridisk. Som Fru Stampe Feddersen allerede har udtalt i sidste Nummer, findes der ikke i den gældende Ret nogen juridisk Pligt for Hustruen til at bære og bruge Mandens Navn.

For at en saadan Pligt kunde bestaa, vilde det være nødvendigt, at vor Lovgivning enten udtrykkelig eller forudsætningsvis gav en saadan Regel. Udtrykkelig er det ikke nogetsteds sagt, og den eneste Bestemmelse, der overhovedet be-